

Powstanie Wielkopolskie

<https://pw.ipn.gov.pl/pwi/form/r9107327519396,OLSZEWSKI-Ludwik.html>
2023-09-25, 08:22

OLSZEWSKI Ludwik

Osoba

OLSZEWSKI Ludwik

Urodzony

1897

Zmarł

1987

Opis

ochotnik 3 Pułku Ułanów, starszy wachmistrz 17 Pułku Ułanów Wielkopolskich im. Króla Bolesława Chrobrego, podporucznik Wojska Polskiego. Ur. się 13 sierpnia 1897 r. w Wielkiej Suchoręczy (pow. szubiński), w rodzinie rolników Andrzeja i Stanisławy z Grzesiaków. Po ukończeniu szkoły powszechnej pracował w gospodarstwie rodziców. Powołany do armii niemieckiej, służył w 3 pułku grenadierów konnych w Bydgoszczy. Podczas I wojny światowej walczył na froncie zachodnim, w Serbii, na Węgrzech i w Macedonii.

Po powrocie do Bydgoszczy (w grudniu 1918 r.) uciekł z garnizonu i ochotniczo wstąpił do oddziałów powstańczych. Jako kpr. został dowódcą drużyny i brał udział w walkach pod Szubinem, Rynarzewem, Nakłem i Potulicami. 4 marca 1919 r. zgłosił się do nowo formowanego 3 p. uł. Włkp. (późniejszy 17 p. uł. Włkp.) w Gnieźnie, zdał egzamin i został instruktorem wyszkolenia w 1 szwadronie. Dowodził patrolem, który pierwszy wkroczył do Bydgoszczy, podczas zajmowania Pomorza. Brał

udział w wojnie 1920 r., pełnił obowiązki dowódcy drużyny ckm w 1 szwadronie. Po powrocie z frontu przydzielony do szwadronu technicznego, na stanowisko specjalisty ds. łączności.

Awans na wachmistrza otrzymał w 1926 r.; na starszego wachmistrza w 1935 r. W 1937 r. został szefem szwadronu ckm, pełnił równocześnie obowiązki szefa Podoficerskiej Szkoły CKM Brygady Kawalerii Poznań - późniejszej Wielkopolskiej Brygady Kawalerii. Wraz z 17 p. uł. Wlkp. brał udział w wojnie obronnej 1939 r., przeszedł cały szlak bojowy pułku od Leszna przez Walewice do Warszawy.

Po kapitulacji, od 30 września przebywał w niewoli niemieckiej. Zwolniony w listopadzie, wrócił do Leszna. W 1940 r. podjął pracę w stadninie koni w Racocie, z którą został wywieziony do Grabau (k. Lubeki). Po zakończeniu wojny wrócił do kraju i pracował w Młynie Państwowym w Lesznie. Po przejściu na emeryturę aktywnie uczestniczył w pracach Komitetu Pomocy Społecznej, działał w ZBoWiD-zie.

Zmarł 4 września 1987 r. w Lesznie, gdzie spoczywa na cmentarzu przy ul. Kąkolewskiej, w kwaterze powstańców wielkopolskich. Odznaczony był m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Walecznych (dwukrotnie), Wielkopolskim Krzyżem Powstańczym, Brązowym Krzyżem Zasługi, Medalem za Wojnę 1918-1921, Medalem Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości, brązowym Medalem Za Długoletnią Służbę. Za bohaterstwo we wrześniu 1939 r., przez gen. Romana Abrahama przedstawiony do odznaczenia Krzyżem Srebrnym Orderu Virtuti Militari. Żonaty z Zofią z Ciemnoczołowskich, miał dwie córki: Doloresę (1925) i Halinę (1930).

Bibliografia

E. Tomkowiak, Olszewski Ludwik (1897-1987), (w:) Powstańcy Wielkopolscy. Biogramy uczestników Powstania Wielkopolskiego 1918-1919, red. B. Polak, T. II, Poznań 2006 s. 146-147.

Autor wpisu

Eligiusz Tomkowiak